Ч. 288. Середа 25 грудня 1902 (7 січня 1903). Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Промова п. президента мінїстрів при відкритю ческо-німецкої угодової конференциї. — Справи балканьскі.)

Президент угорского кабінету пан Сель прибув вчера вечером до Відня. Теперішна его подорож має двояку ціль, іменно зложене новорічних візит на Дворі і порозуміне з дром Кербером в деяких справах угоди. Що до самої угоди, то зміст еї єсть оковечний і невідмінний, тепер же ходить лиш о еї редакцию. В тій цїли прибудуть до Відня три фахові референти з Угорщини, котрі спільно з австрийскими фаховими референтами уложать остаточну редакцию т. зв. закона виконавчого для тарифи митової і редакцию инших угодових предложень.

Промова, якою п. президент мінїстрів др. Кербер відкрив суботїшнє засїдане ческо-німецкої угодової конференциї, звучить дословно: Мої панове! Також ся нагода виговорити ся, якої самі сторони бажали, є ясним доказом, що розвязане звісних питань найпевнїйше дасть осягнути ся через порозуміне одного народа з другим. Правительство придержувало ся завсїгди сего погляду, бож і першим еї кроком після вступленя в урядоване, було скликане такої конференциї. Хотяй тодїшні розправи остали без остаточного висліду, то все таки прийшло в богато замітних точках до цїнної згоди. Також, предкладаючи сторонам проєкти на початку теперішної сесиї державної ради, на яких опирав ся готовий до предложеня парляментови язиковий закон, ми держали ся засади, що его мусить попередити залагода межи обома народами, бо проєкти закона, евентуально змодифіковані, мали вплинути аж тодї до державної ради, коли будуть заяви обох сторін, та осягне ся обопільну згоду на деякі основи. А коли тепер так німецка як і ческа сторона волїє поновну спільну розправу, то правительство не лише не може підносити заміти проти сего, але противно ми вдячні за се, бо в кождій такій стрічі бачимо зближене високого морального значіня навіть на сей випадок, коли би і на той раз не осягнено вповні користного висліду. Бо і тодї мусять лишити ся дальші слїди, що ясно вказують дорогу до впорядкованя спору. Тому правительство буде слїдити з найпильнїйшим заінтересованєм перебіг конференциї. Не можу заперечити, що оба звісні меморанди в своїм змісті як і в своїх вихідних точках богато ріжнять ся, але всеж таки панує над ними думка про потребу вирівнаня противностий далеко виразнїйше, чим в якій небудь давнїйшій заяві. Тому правительство підняло ся в елябораті, призначенім для конференциї, прийти до компромісу, який головно числить ся з проявившим ся у обох сторін, зовсїм справедливим поглядом, що полагоджене німецко-ческого спору найліпше піде потроха. Означую сейчас тепер також сей елярорат спосібним до до змін, як се в таких питанях взагалї може довести до пожаданої цїли, не прінціпи, лише виключно добра воля до згоди по обох сторонах. Аґітациї без річевої підстави і розжеврїла тим національна пристрасть нерівно більше завинили тут, чим стан праводавства. Тож приступім зі спокоєм до працї і витреваймо супокійно аж до кінця. Те, що тодї без сумніву осягнемо бодай в найменшій мірі, буде повною вказівкою для орієнтованя ся правительства на будуче, так само в питанях, які дотичать королївства Чехії, як і в справах марґрафства Моравії, для якої, як надію ся, випробовану методу поступованя лише перервано, але не залишено. В який спосіб мають повернути до сеї методи, залежить від окремого розслїдженя панів послів сего краю. Мої панове! Після льояльної а тяжкої борби оба правительства осягнули між собою нову умову про основи економічної спільности країв і королївств, заступлених в державній радї та країв угорскої корони на час десяти лїт — порозуміне, загоду інтересів обох державних областий, а не триюмф одної над другою, бо жадна не зносла би его над собою. Триюмфувало, але над обома областями, лише почуте спільної приналежности та обовязку супроти монархії. Отже коли помимо глубоких взаїмних перепон можна було осягнути на давний спосіб висші цїли цїлої державп, то тим більше мусить бути можливим, стати паном тих трудностий, які вже надто довго ссуть шпік сегобічної держави. Ми мусимо рушати на перед і не можемо завсїгди наново задержувати ся на тім однім камени незгоди. Австрийский парлямент повинен раз на завсїгди дійти до сповнюваня своїх обовязків. Також і на се прийде послїдна година: Се мусить стати ся і тому прошу вас, дайте стати ся сему. Злучіть свої сили і усуньте з дороги сей камінь незгоди.

Румуньска часопись Universal доносить з Софії, що македоньскі провідники заявили, що без огляду на переговори ґр. Лямсдорфа у Відни будуть борбу вести дальше і тим способом примусять державн скорше як того загально надіють ся, що всї они підіпруть жадане Македонцїв. — Standard доносить, що ґраф Ґолуховский і ґр. Лямсдорф мали згодити ся на

ЗЬВІЗДА.

(З польского — Севера-Мацєйовского.)

Мрака засланяла улиці, було тепло, вогкосїро і весело на дворі. На кождій улици слїдно було живий рух, з глубини серця визирала в очах радість, плила з уст, виявляла ся в живій метушни...

На банковім годиннику вибила хрипким грубим звуком четверта година, засьвічено ліхтарні. Крізь білу мраку весело поблискували червоні полуміни, на темнім небозводі появили ся зьвізди, а від далекого всходу виглянув місяць і показав свій вузкий серп, оповитий срібною опоною. Зробила ся вже пята година. Нараз улиці немов би вимів, а з вікон полило струями сьвітло і озарило золотим сяєвом тумана-мраки.

Попід аркадами банку пересував ся лїниво, мов у летарґічнім снї молодий, може трийцятьлїтний мужчина, одїтий у футро. Задержав ся на розї улиці і глядів у сусїдну на ряд брудно-червоних ліхтарняних полуміний, що проблискували крізь білу заслону мраки.

— І так жадає мій дух продерти ся крізь густу заслону глупих гадок і ще глупших споминів. А що не може продерти заслон, чує ся пригнетеним, прибитим і роздертим....

Відвернув ся напрасно до Електоральної улиці і задержав ся мов вкопаний.

— Чого я іду туди?.... Чиж не іде ся все до якоїсь цїли?.... Нї, я не був нїколи опортуністом! Іду туди, бо так менї подобає ся.

Він мав в души неясне чувство, що мусить іти, бо перла его туди більша сила як его воля, але гордість не позваляє єму признати ся голосно до того.

Вкінци пішов відважно і енерґічно на перед. Чим близше підходив до церкви Борромея, тим повільнїйші були его кроки; задержав ся і тревожно оглянув ся довкола себе.

— Колиб она мене побачила, пізнала і причула.... я згорів би від встиду. Я видавсь би їй як яка приручена зьвірина, що з привички, сама з себе іде у ярмо і до жолоба. Тепер не стрічу еї. То мати, що жиє в дїтях і глядить на сьвіт крізь дїти. В еї серци нема нїчо, крім дїтий, в мозку мешкають дїти, в еї бажанях, пристрастях, в еї гордости, слові — дїти, всюди лиш дїти....

Він розгорячив ся в своїх гадках і шептав все голоснїйше:

— Для неї нема нї Бога, нї чоловіка, нї вітчини, лиш дїти.

Безрадно задержав ся, хотів обернути ся і утечи, однако стояв все непорушно і глядїв на замрачений серп місяця....

— Они не мають вітця — скрикнув знов і пішов дальше. — Она для них всьо і мусить бути всїм!.... Повинна для них бути всїм!.... Я, то що иншого.... Я артист.... маю в собі вироблену любов до всїх, творю для мілїонів, мілїони слухають мене, я їх батько....

Старав ся бути гордим з тої власної відповіди, але то єму не удало ся. Чув нещирість в тім поясненю, чув що сам себе хоче обманути, і то гнївало его. Роздратований скрикнув:

— Она нїколи мене не розуміла! Як жінка і матїр — взірцева! — ті послїдні слова вимовив глумливо. — Байрона жінка, олицетворене лукавости і упертости, була також взірцевою жінкою і матерію, але не була нїколи женщиною! Я і Байрон хотїли, аби она була женщиною, аби перед нами виявила всї принади женщини, всї чари жіночости і щоби пожирала нашу любов.... Аби она.... аби она зуміла бути нашою царицею і невільницею в одній особі. Але она була лиш взірцем матери! То для артиста за мало. Она була надто жертволюбивою, і тому стала нудною і пустою. Та безпастанна жертвенність кождого будного дня страшна.... Противно Ема не жертвує ся....

Він нагле оглянув ся і почервонів.

— Але тепер іду — скрикнув і приспішив кроку.

Опинив ся на Сільній улици. Перед ним здіймала ся таємничо церков Борромея заслонена густою мракою.

Хрест на вежи, посріблений сьвітлом місяця, сияв на темносинім небі.

— Вже так близько — шептав, а серце голосно билось в его груди. — Ах, ти бідне

слїдуючі реформи для Македониї: іменоване ґубернатора, прихильного для християн, реформу жандармериї, реформу податковости і взагалї скарбовости для Македониї.

Новинки.

Львів дня 6-го січня 1903.

— **З нагоди Різдвяних сьвят** складаємо нашим Вп. Читателям найсердечнїйші желаня. Христос раждаєть ся!

— **Видїл шкільної помочи Тов. сьв. Отця Николая в Тернополи** звертає ся до Впр. Отців духовних, церковних брацтв і всїх патріотів широкого Поділя з просьбою, щоби при наближаючій ся колядї памятали на убогих школярів рускої ґімназиї в Тернополи. В маю сего року заснувано вправдї Товариство сьв. Отця Николая для несеня матеріяльної помочи ученикам рускої ґімназиї, однак оно не є в силї зі своїх скупих і незначних доходів удїлити помочи, хотяйби найконечнїйшої, особливо коли возьме ся на увагу, що на 400 учеників сеї ґімназиї значно переважаюча часть молодїжи конечно потребує підмоги, будьто на книжки, будьто на одїж, будьто вкінци на помешкане і харч. Про то Видїл Товариства звертає ся з просьбою до всїх, котрим залежить на розвою не лише душевнім з датками хочби найменшими для підмоги нашої молодїжи. Всї датки просить Видїл посилати на руки касиєра Товариства, професора ґімназиї п. Петра Рішнїйского. При тій нагодї подає ся до прилюдної відомости, що членьска вкладка виносить 2 К річно. Членом покровителем Товариства стає ся той, що зложить даток 50 К. — *Видїл.*

— **Штучна повінь у Львові.** Вчера около 10 год. рано пукла під брамою реальної школи при ул. Камінній водопроводна рура і камінний брук на улици зачав поволи підносити ся в гору, а за хвильку бухнув величезний стовп води в гору. За кілька хвиль опісля зробила ся на сїй улици і на сусїдних справдїшна повінь, бо вода широкою і майже на пів метра високою струєю плила з таким шумом і такою скоростию, що аж коні полошили ся і люди втїкали, куди хто міг. Рух возовий треба навіть було зовсїм здержати. На місце катастрофи прибув зараз директор від водопроводів п. Александрович з інжинірами і робітниками, позамикано зараз сусїдні рури і розкопано землю, а тодї показало ся, що пукнена там рура мала в промірі 40 центиметрів, а тиснене води було в тім місци 5 і пів атмосфер. При таких услівях вода могла бухати 55 метрів високо.

— **Парцеляция.** Село Колодіївка, 6 кільометрів від Станиславова, обшару 640 моргів орного грунту і лїсів буде розпарцельоване. Парцеляцию переводить др. Должицкий, адвокат в Станиславові.

— **Огонь.** Около півночи з дня 28 на 29 грудня м. р. вибух огонь в стайни на обійстю Петра Ялоха в Любачеві. Позаяк займило ся із середини, то мимо скорого ратунку згоріла стайня і прилягаюча до неї хата. Крім того згоріли дві корови, теля і безрога належачі до о. Василя Клїша гр. кат. сотрудника. Шкода виносить звиш 1000 корон. Причиною огню була неосторожність, бо наймичка обслугуюча худобу сьвященика внесла до стайнї горячі горпки, обвинені шматою, котра тлїла.

— **Нещаслива пригода.** Дня 31-го грудня в громадї Залїсє, борщівского повіта, пішов Прокіп Ганчар, літ 15, копати глину над берегом ріки Збруча. Земля урвала ся і засипала его так, що нещасливий на місци згинув.

— **Крадїж коний з саньми.** До Самбора приїхав дня 25 м. м. парох з Ляшок мурованих і заїхав на площу напроти церкви. Коли отець-парох пішов за орудками, зайшов візник на хвильку до сусїдної хати загріти ся. Коли вернув, не застав вже нї коний, нї саний. Кінь був масти червоної, а кляч гнїдої.

— **Великої крадежи** допустив ся невислїджений доси злодїй дня 30 м. м. м. в Бориславі на шкоду тамошного золотаря Розенвізена. Злодїй добув ся в ночи до склепу золотаря, отворив зелїзну касу і забрав з неї готівку 1260 корон, 2 коробки з брилянтовими перстенями, кільканайцять золотих ланцушків дамских і мужеских та кілька золотих бразлет — все разом вартости около 16.000 К.

Господарство, промисл, торговля, гiґiєна i вихованє.

Ради господарскі.

— Як забезпечити ся від прошеної роботи (V). На словах і на папери неодно видає ся і красне і добре і можливе, але в практицї дуже часто показує ся зовсїм инакше. Так має ся річ і з отсим, що тут пишемо. А хиба-ж і ремісник не змушений иноді просити ся зі своєю роботою? — міг би дехто зовсїм справедливо сказати. Або може не ходять н. пр. по Львові селяни з під Яворова зі своїми соломянками, ложками, сагами і забавками та не просять, щоби у них купувати? Аж жаль бере, коли почути, як такий селянин просить, щоби у него купити, але ще більший жаль бере, коли подивити ся на ті его вироби, бо видко, що він їх не годен продати инакше, як хиба лиш прошеним способом. Щоби з якогось ремісла, з якихсь побічних робіт і з торговлї господарскими добутками мати якийсь зарібок, не досить лиш уміти щось зробити, щось виробити або виплекати, треба ще й уміти вишукати собі жерело збуту, а сего вже годі когось вивчити самим говоренем або писаниною, ґазетою або книжкою; того мусить практика учити, а крім практики треба ще й інтелїґенциї. Длятого хто хоче з таких робіт мати заробок, мусить не лиш вже з маленьку учити ся практично таких робіт, але й приучувати ся мислити і промишляти. Для людий старших, що зросли серед инших обставин, такі ради, які тут подаємо, не придадуть ся безпосередно вже до нїчого; але молодше поколїнє може і повинно з них користати. Нинї єсть вже у нас досить людий, котрі бодай на стілько просьвітили ся, що уміють читати і можуть користати із всїляких книжок і ґазет. Отже ті люди повинні старати ся зміняти теперішні трудні відносини на лїпші. Особливо батьки родин повинні на то памятати і вже завчасу заводити між своїми дїтьми поділ роботи а рівночасно старати ся і о розвиток їх інтелїґенциї. Але й цїла суспільність повинна в нинїшних тяжких часах старати ся піддержувати своїх людий. Кожда громада повинна старати ся о то, щоби мати посеред себе добрих ремісників та вже-ж не инших як лиш таки своїх людий. Добрий ремісник в громадї то велика поміч і вигода, а як то ще й свій чоловік, то у него можуть тим лекше і скорше приучувати ся другі та шукати відтак зарібку в инших громадах або й в місті. А вже найбільше повинні на то памятати люди по наших місточках, де побіч господарки ще лекше як на селї можна займати ся і торговлею та всїляким ремеслом. Великою хибою у нас єсть то, що наші люди замало розуміють ся на подїлї працї і на великім значіню того поділу. У нас богато людий старають ся, о скілько лиш можуть, заспокоювати самі свої потреби роботами, котрі, взявши добре на розвагу, стають ся їм перешкодою в инших важнїйших роботах. Господиня н. пр. замість допильнувати лїпше домашної господарки і робити з городї, бере ся шити білє; і сего не зробить, як потреба, і тамто занедбає. А прецї далеко вигіднїйше і користнїйше можна би здати шите біля, одежі і т. п. на

серце, тиж знаєш, що я там не піду, чогож шалїєш?

За церковною улицею звужувала ся, на право посеред малих домків, здіймала ся висока, двоповерхова камениця. Він побачив еї і звільнив крок.

— Вже два роки не був я тут — гадав про себе. — Нїчого не змінило ся. Лише так сумно, так пусто, так понуро — тут посеред мраки на пустій улици, або в моїй души?

Не сьмів перейти попри дім.

— Сторож міг би мене замітити; він наробив би такого крику, що я мусїв би утїкати як злодїй.

Перейшов на другу сторону і дивив ся. Вікна на долинї були осьвітлені. По середнї замітив тїнь і догадав ся, що то було деревце. Він сам перед двома лїтами засьвічував его і гадав, що то було вчера. Тїни пересували ся живо по противній стїні.

— То дїти — шептав — мої дїти. — Тепер розпочинає ся сьвято, на деревци засьвічують сьвічки, правдивий пир.... Звичайно я сам їх засьвічував, відтак отвирали ся настіж двері, дїти вбігали до комнати. Они мусїли вже попідростати. Казя хороша дївчина і дуже інтелїґентна. Нуна як кіточка. Я татусева, говорила заєдно, як вилїзала на мої колїна.

Стояв і задумчиво дивив ся у вікно. Минувшість озарена всїми красками дуги пересувала ся поперед очи его духа. Він бачив осьвітлений малий сальон, своє попереднє мешкане. Его нерви задрожали, одна гадка з'електризувала его.

— То мої дїти і я маю право бачити їх.. — Огонь кинув ся ему в лице; він утік чи то перед тою гадкою, що ворушила его мозок, чи зі страху перед своєю власною відвагою.... — Бачу перед собою еї великі гордо глядячі очи. Відгадую в еї погляді погорду, ба ще гірше — милосердіє для нужди, для мого пониженя. Так судить она мене без сумнїву в глубинї своєї души.... Ти маєш дочки, сказала менї, але більше не говорила нї слова нї про нашу любов, нї про мою любов, нї про свою любов. Она правду кажучи нїколи мене не любила, нї коли....

Задержав ся. Церковні вежі закрила мрака. Він ледве міг розпізнати розпливаючі ся темні черти. Відвернув ся. Той вид мучив его.... — Темні мраки моїх гадок закривають менї так само мій день....

Не скінчив і пішов приспішеним кроком назад; що его там тягнуло. Опер ся о лїхтарню і глядів з вікна на долинї. Они сияли ясностию. Деревце посеред комнати кидало ярке сьвітло на всї сторони. Посеред тої ясности появила ся головка пятилїтної дївчинки, мати держала еї на руках. Дитина перехилила ся і запалила маленьке сьвітло, саме під звіздою, що була завішена вершку деревця.

— То Казя — шепнув і простяг мимохіть руки, мов би хотів помогти матери, що держала дитину. Руки безпомічно упали, він сумно усьміхнув ся.

— Яке то красне! — скрикнув. — Ту звізду я сам робив. То одинока памятка по вітци.... Нехай грім убє такого батька — що?..

Пригадую собі ще, я лїпив звізду вечером. Нуна сиділа на столї і удавала що помагає, Казя держала дроти....

Знов підоймила мати дитину у гору.

— Яка красна мала! — шепнув. — Але й мати красна. Пишна як статуя і так само студена... Нуну, татусевого любимця вже певне не побачу. Жаль менї, що не хотять менї показати мого любимця.

Він вигідно опер ся плечима о лїхтарню і попав у сумну задуму.

— Звізда роздерла ся, але перед дїтьми буде она шанувати еї як сьвятощ і не дїткне еї. Я знаю еї, она уміє удавати непорочну. Она певне веліла дїтем ждати з направою на мене. А бідні дїтоньки певне ждуть, очи виглядають!

В суміши споминів змішаних з самолюбством і честилюбивостию несли ся его гадки вихром... Він гнав ся за ними вдивившись в сіру мраку як в тайну.

Нянька вернула з подвіря, приступила до панї і почала до неї шептати. Молода женщина приступила до вікна. Закрита занавісами виглянула на двір.

— Чиж би він показав ся? — скрикнула.

— Бідний пан тужить і прийшов сюди, аби придивити ся, як дїти тїшать ся з того деревця — сказала дївчина. — А що, як би его сюди взяти?

инших людий та зробити і собі вигоду і дати другим спосіб до житя. Та й то зменшає заробок другим, що наші люди, навіть ті, котрих би на то стати, не зважають на то, щоби жити собі якось вигіднійше і красше. Можна би ще навести богато инших причин, що зменшають у нас самостійний заробок і змушують людий просити ся на роботу а так само можна би ще вказати на богато жерел зарібку, але ми обмежаємо ся лиш на сих гадках та піддаємо їх під розвагу нашим читателям; може и они зведуть когось на иншу дорогу.

— Годівля телят (IV). Телята треба відлучувати поволи, щоби не змарніли, отже більше менше через дві неділї. Через той час дає ся телятку замість молока від корови, тепле збиране молоко, а крім того пійло, зроблене з ґрису і запареного доброго сїня або завареної вівсяної муки. Зібране молоко розпускає ся виваром льняного насїня. Годують також телятка чиром з кукурудзяної муки підпущеним збираним молоком або пійлом з розвареного і розколоченого гороху. В перших днях відлучуваня припускає ся телятко два рази, пізнійше лиш раз до корови, а остаточно призвичаює ся его до твердої паші. Дуже добре єсть привзвичаювати телятко вже від першої молодости до сухої паші. В тій цїли дає ся теляткам до жолібця по трошки подушеного вівса змішаного з макухом і посипаного дрібкою соли а за драбину закидає ся мягонького сїна або отави. Сїна можна давати вже в другім місяци або й виганяти телятко з коровою на пасовиско. Щоби телятко росло добре в кости, можна пашу посипувати потрошки кістяною мукою або й мілко потовченою крейдою (на день до 20 ґр.) Крейду особливо добре тоді додавати, коли сїно неконче добре. Коли корови не держить ся при господарстві на стайни лиш гонить ся на пашу, то треба уважати на то, щоби корова відлїтила ся так, аби зимове телятко можна вже в цьвітни зовсім відлучити і з коровою виганяти на пашу. На приховок треба вибирати телятка лиш від коров, що дають богато молока і суть красно і сильно збудовані. Телятка слабої будови, з вузкими грудьми, звисаючим черевом і зле уставленими ногами не придатні на приховок. Телятко треба держати сухо і в теплій стайни, щоби оно не перестудило ся і не дістало бігунки. Дальше треба уважати на то, щоби оно мало богато руху сьвіжого воздуха в стайни; також треба телятка часто вичісувати щіткою. Телятка призначені на заріз можна продавати найскорше аж по 14 днях по утїленю; недоношені і молодші як 14 днів не вільно різати. Бички зчищує ся аж по 6 до 9 місяців, коли вже суть сильнійші.

— Управа сїножатий. (III). Малий господар лиш рідко коли може завести у себе таку сїножать, котру би штучно наводнював і тим способом збільшав дохід з неї. Такі сїножати вимагають і відповідного положеня, де би й вода була близько та й сїножать мала потрібний спад, а відтак потреба й копати потрібні до того рови та робити в них спусти, що знов сполучене з великими коштами. Длятого управу таких сїножатий поминаємо, а звернемо увагу на инший рід штучних сїножатий. Буває нераз так, що сїножать дуже запустїє, заросте бурянами, або на ній кинуть ся у великій масї борозняки і кертицї зачнуть дуже рити. Таку сїножать треба переорати і через кілька лїт уживати під засїви а відтак зробити з неї знову сїножать. Иноді може знову так бути, що хтось хоче з якогось поля зробити собі сїножать, отже в обох случаях треба знати як і що робити. Коли би хтось з якогось поля хотів собі сїножать зробити, то не може на то спускати ся, що оно само заросте травою, бо то й довго би тревало і тоді не можна би на певно сподївати ся, що з такої сїножати буде добре сїно. Длятого поле під нову сїножать треба добре підготовити, так, щоби засїяна на нім трава і буйно росла і борзо розкорінила ся та приглушила буряни. Отже передовсїм треба поле призначене під сїножать добре очистити з бурянів і так приготовити, щоби делїкатне насїнє трави могло і добре зійти і буйно розвинути ся. Як то зробити, розкажемо пізнійше.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна рогатої худоби** у Відни дня 5 січня: На торг пригнано 4743 штук рогатої худоби, з того 889 галицких а 48 буковиньских. Торг був спокійний; цїна упала. Плачено за галицкі тучені воли: пріма 74 до 78 К.; секунда 65 до 73 К.; терция 56 до 64 К. За лїхші і селяньскі воли плачено по 36 до 52 К.; бугаї і корови по 58 до 70 К. (вимково — К.) за 100 кільо живої ваги без податку консумцийного.

Телеграми.

Відень 6 сїчня. Виконуюча комісия молодоческого сторонництва з Чехії скликує всїх членів для наради над справою угоди з Нїмцями на недїлю, а моравске сторонництво ческе на суботу.

Мадрид 6 сїчня. Бувший президент іспаньского кабінету Саґаста, безпосередний попередник теперішного президента Сільвелї, помер вчера в 75 роцї житя.

Мадрид 6 сїчня. З Танґеру доносять, що Мулай Мугамед, брат султана обняв провід над султаньскими войсками. Ходить чутка, що султан мав зречи ся престола в користь того брата.

Новий Йорк 6 сїчня. Доносять з Венецуелї, що президент Кастро буде мусїв уступити. Его наслїдником має бути ґен. Матос.

— Він не прийде — відповіла молода женщина і заєдно дивила ся у вікно. — Як мене побачить, утече.

— Чи він потребує знати? Панї вийдуть фірткою від огорода на улицю, підійдуть з другої сторони і відтак несподївано перед ним станутъ.

— І що я єму скажу? — гадала она в розпуцї, ломлячи руки. — Неможлива річ, аби я до него вийшла .. Щоби він о менї подумав?

— Ах, тим панї журять ся? А тут дїти сиротами. Хто знає, може Господь умисне прислав его до дїтий, а ви відпихаєте від себе волю Божу. Щастє дїтий, чи гордість — додала несьміливо.

— Подай менї капелюх і плащ!

— Любов до дїтий поборола! — скрикнула дївчина. — Пан сам не прийшов би. Бо й він має надто велику гордість. Але разом з панею прийде. Я его знаю.

— Присягаю на любов до дїтий — повтаряла собі в души, одїваючись скоро — зроблю всьо! Переможу себе, понижу ся...

Молода женщина збігла скоро сходами в долину. Дївчина дивила ся ізза заслони на пана, що оперши ся о лїхтарню глядів задуманий перед себе.

— Що то буде, що то буде? — шептала неспокійно і побігла до кухнї, аби приладити для пана дещо з сьвяточної вечері...

Вернула відтак до комнати, приглядила дїтям волосє, поправила на них одежу, поуставляла крісла як слїд і вернула до вікна та стала знов дивитись.

— Боже! Панї вже цїлком близько коло него, она хитає ся, зупинилась... До того дійшло, що свого власного чоловіка встидає ся. Коби так менї, я би єму дала!... Бідна стоїть і стоїть і надумує ся. Скорше, инакше утече. Іде... я ледве дихаю... іде цїлком поволи. Скорше, скорше. Боже, она знов стоїть. Мусїв вже почути єї віддих, але він не обертає ся... Вхопила его за руку... Слава Богу!

Розворушена від дожиданя і радости кинула ся до дїтий, цїлувала і обіймала їх.

Молода жінка по многих зусилях і поборовши свій встид взяла мужа за руку. Він хотів єї вирвати, але не сьмів. Поступив назад, она приступила близше.

— Ти прийшов побачити дїти — шепнула.

В наглім засоромленю хотів спершу утїкати, але она не випустила его руки, а він не мав слів відповіди. Дивив ся перед себе, як зловлений на учинку злочинець...

— Не бій ся! — сказала до него.

— Я не бою ся нїкого — відповів сухо.

Она хотїла вже скрикнути: — Прощаю тобі! — але здержала ся. Хотїла додати: — Забудьмо всьо! — але єї жіноча нїжність спинила єї і в тім.

(Конець буде).

— **На коляду і на дарунки в день сьв. Николая** для молодїжи надають ся дуже добре ілюстровані виданя руского товариства педаґоґічного у Львові, як ось слїдуючі:

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавка для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ЗНАМЕНИТИЙ ДАРУНОК НА ЯЛИНКУ!

Тягнене . . . – – – невідкличне 15-го січня 1903

Передпослідний тиждень!

Головна виграна 40.000 Кор.

Льоси товариства промислу артистичного по 1 К **поручають:** М. Йонаш, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, Яков Штро, Корман і Файґенбавм, Самуелї і Ляндав, Шіц і Хаес, Август Шелєнберґ і Син, Сокаль і Лїлїен, доми банкові у Львові.

Цінник шкіряних товарів Александра П. КОПАЧА в Струтині вижнім почта Долина коло Стрия: Пара **чобіт** із рускої подвійної шкіри засуваних т. зв. „Штаперів", що вистануть до ношеня й на пять лїт — по 12, 13, 14 і 16 корон. Другий рід таких-же чобіт із рускої шкіри, мягких, особенно придатних для женщин, до ношеня на пять лїт, пара по 9 і 10 корон. Братя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках, не купуйте тандети у жидів, памятайте на пословицю: „Дешевсе мясо пси їдять". Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на „бранзоли", як в них пійдете в болото, то прийдете домів босо. — Замовляючий чоботи повинен прислати **4 корон задатку і міру із ноги,** скілько центиметрів долга, а скілько груба. **Без задатку не висилає ся нікому.** — Чоботи для школярів по 7 і 8 корон.

МІД **десеровий сьвіжий** курацийний, з власної пасіки, 5 клгр. 6 К 60 с. franco. **Корінович, ем. учит. Іванчани.**

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN" єдинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийських листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижлевника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може приймати оголошеня виключно лиш та аґенция.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величина 44×80 цм.	12 зр.
Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм.	4 зр.
Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм.	4 зр.
Христос при криници з Самаританкою *Караччього* величини 37½×63 цм.	4 зр.
Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм.	5 зр.
Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм.	4 зр.

Всі ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і планів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).